

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— «Μετὰ τοῦτο ἐνοικίασατε αὐτὸ τὸ δωμάτιον ; (Σελ. 798).

« Δὲν εἶμαι ἀπ' ἐδῶ, ἀλλὰ διαβατικῶς μόνον ἦλθον εἰς Παρίσιους. . . Χωρὶς περιστροφῆς σὰς λέγω ὅτι ἔχω τὸ πλεονέκτημα νὰ ἦμαι πλούσιος. Δύνασθε λοιπὸν ἀφόβως νὰ δεχθῆτε μικρὰν συνδρομήν, ἣν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς παρᾶσχω... χωρὶς καμμίαν ὀπισθοβουλίαν, σὰς δίδω τὸν λόγον μου.

« Ἐνοικίασα διὰ τὴν κόρην σας τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην, πλησίον τῆς ὁδοῦ Καυθῶν. Ἐν ἡμισείᾳ ὥρᾳ ἡγόρασα τὰ ἀπαιτούμενα ἐπιπλα. Οὐδὲν ἀκόμη γνωρίζει. Ἡθέλησα νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀδείαν σας προηγουμένως. Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμόν της, οὔτε θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ ὄνομά μου, ἐκτὸς ἂν σεῖς τῇ τὸ εἰπῇτε, πρᾶγμα ὅπως περιττόν.

« Προεπλήρωσα τὸ ἐνοίκιον ἑνὸς ἔτους. Θὰ ἔρχεται νὰ σὰς βλέπῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἡράνιζαν τοῦλάχιστον οἱ δρόμοι καὶ θὰ δύναται μετὰ τὴν ἐργασίαν της ν' ἀναπαύεται. Ἐὰν τὴν ἀγαπᾶτε, θὰ ἦσθε δι' αὐτὸ εὐτυχεῖς. Δὲν ἔλπομαι, ἐλπίζω, τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον, τὸ ὅπως ἀσήμαντον διὰ τὸν σῶσαντα αὐτὴν τὴν χθесινὴν νύκτα. Ὅσον ἀφορᾷ σὰς, δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποφέρετε ἐκ τῆς κλοπῆς ἣν ὑπέστη.

Ἀπέθηκε γραμμάτιον πεντακοσίων φράγκων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ προσέθηκεν ;

— Ἐὰν ποτὲ λάβετε ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀποταθῆτε πρὸς με ἐλευθέρως. Δὲν θὰ ἐπαινῶ πλέον ἴσως τὴν κόρην, ἀλλὰ θὰ λυπηθῶ μανθάνων ὅτι δυστυχεῖ καὶ